

да си припомни ни единъ рицаръ, чийто орженосецъ да е яздилъ на магаре.

Най-сетнѣ донъ Кихотъ разрѣши и този главолосменъ въпросъ: при първата срѣща да отнеме отъ побѣдения рицаръ коня му и да го прѣдаде на своя орженосецъ.

Една заранъ донъ Кихотъ и Санчо Пансо, безъ да се обадятъ никому, излѣзоха на пжтъ.

— Само не забравяйте острова, господинъ рицарю, — се обърна къмъ донъ Кихотъ орженосецътъ му.

— Не островъ, а кралство ще ти дамъ да управлявашъ, — му каза донъ Кихотъ, — имай само търпѣние.

— Значи, тогава жена ми ще бѣде кралица, а дѣцата ми — принцове?

— Разбира се.

— Пъкъ азъ сѣ се съмнѣвамъ. Чини ми се, че и дѣждъ отъ кралски корони да завали, ни една отъ тѣхъ не ще падне на главата на жена ми. Да е графска корона — възможно, но кралска . . .

— Всичко зависи отъ Бога, — отговори рицарътъ.

VII.

За успѣха на храбрия Донъ-Кихотъ въ страшното и нечувано приключение съ вѣтърнитѣ мелници.

Разговаряйки така, донъ-Кихотъ и орженосецътъ му съгледаха отдалечъ тридесетъ или четиредесетъ вѣтърни мелници.

— Приятелю, Санчо, — извика донъ-Кихотъ — виждашъ ли, че съдбата ни покровителствува! Виждашъ ли ония тамъ страшни

великани? Тѣ сж повече отъ тридесетъ: но това не важи, азъ ще нападамъ тия горди неприятели на Бога и на челоуѣцитѣ. Съ плячката отъ тѣхъ ние ще забогатѣемъ; ние имаме право

на това, понеже е полезно да се очистиоува земята отъ такива пакостници.

— Какви великани? — запита Санчо Пансо.

— Та нема не видишъ, — посочи донъ-Кихотъ — ей тамъ ония съ тия огромни ржцѣ, които сж дълги около двѣ мили?

— Пазете се, господарю; това сж вѣтърни мелници; а онуй което ви изглежда като ржцѣ,

не е друго освѣнъ тѣхнитѣ крила, които се движатъ и вѣртятъ отъ вѣтъра.

— Ахъ! бѣдний ми приятелю, ето вижда се добръ, че ти не си опитенъ въ приключе-